

Helle Helle
Als je wilt

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Dit ben ik niet. Ik sta niet zo achter een boom in het bos. Bladeren dwarrelen omlaag. Het is week 44, het zijn de laatste bladeren.

Ik dacht dat ik steeds rechtdoor rende. Maar ik kwam voortdurend langs hetzelfde vennetje met verdorde varens. Ik rende naar links en naar links en een hele tijd later nog een keer, of was dat naar rechts, en toen nog een keer. Dat had ik onthouden, dat was nog vóór mijn blaar.

Nu staat de zon lager aan de hemel, en ik ben niet alleen. Er loopt een vrouw op het pad. Ze rommelt in haar broekzak, ze heeft een hoofdband om. Haar trainingsjack zit om haar heupen geknoopt. Ze stopt iets in haar mond, dan kijkt ze me recht aan. Haar kauwspieren gaan op en neer. Maar ze heeft me niet gezien, want nu glijdt haar blik verder omhoog naar de boomtoppen, ze legt haar hoofd in haar nek. Ze blijft zo staan, misschien is daarboven iets te zien. Het lukt haar om in die houding te kauwen. Ik kijk ook omhoog, maar boven alle kromme takken is alleen een blauwe lucht. De maan is opgekomen, dat is vroeg.

Als ik mijn hoofd omlaag breng, is ze alweer op weg. Haar trainingsjack zwaait heen en weer.

Om kort te gaan, ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben in het grote bos verdwaald. Ik weet niet veel van bossen, ik ben niet zo'n blijmoedige natuur. Dat zeiden de anderen eergisteren tijdens de koffie. Maar hier bevind ik me onder de Jutse reuzen, in zogeheten hardloopschoenen.

Het lukt me weer enigszins op gang te komen, om de boom heen en terug naar het pad. Ik kies de tegenovergestelde richting van haar. Na een tijdje deelt het pad zich in drieën, ik ga naar rechts langs een grote open plek en daarna langs een stuk dennenbos. Daar rust ik even uit op een zwurfkei. Ze komt zo plotseling van links aanlopen dat ik van schrik een geluid laat ontsnappen, een harde ademstoot. Het geeft een ruk in mijn schouder. We knikken naar elkaar zonder iets te zeggen, zij jogt op het gras midden op het pad, tussen de wielsporen. Daarom had ik haar niet gehoord. Wat daar gebeurde was niet goed voor mijn schouder. Gebruik het woord 'niet' nou niet zo vaak.

Ik neem nu de weg waar we allebei vandaan zijn gekomen, om haar niet opnieuw tegen te komen. Maar al bij de open plek weet ik niet wat ik moet doen. Hoog in de lucht zweeft een roofvogel die boven de boomtoppen wegcirkelt. Ik besluit de open plek over te steken, misschien is er aan de andere kant een opening,

ik waad door het gras. Het is hoog en onbegaanbaar, maar ik kom vooruit. Maar de open plek is groter dan ik dacht. Ik blijf halverwege staan bij een eenzame boom, ik kijk om me heen. Maar er valt niet veel te zien. Maar, maar, maar. Onder de laagste tak van de boom steekt een hardloopschoen naar voren, hij zit aan haar voet.

Hoofdstuk 2

Ze komt uit Års, ze werkt in een kledingzaak, dat is maar tijdelijk. Ze is aan het begin van de middag verdwaald. Zoals ik waarschijnlijk heb gemerkt is er geen mobiele netwerkdekking. Ze gebaart veel, haar handen zijn klein en vierkant.

‘Het is wel een beetje kut,’ zegt ze.

We staan midden op de open plek, we kijken om ons heen in verschillende richtingen. We hebben het niet over het feit dat ze in die boom zat. Het begint te schemeren, het hoge gras golft in vele varianten bleekgeel heen en weer. Er loopt een licht spoor doorheen waar ik heb gelopen, maar dat van haar zie ik niet.

‘Ik ben met de beltaxi. Dat wil zeggen, het laatste stuk hiernaartoe. In december loop ik een jaar hard,’ zegt ze. Als ze ‘ja’ zegt, zegt ze ‘jè’. Ik kijk naar haar hoofdband. Ze zit eraan en zegt: ‘Hij is van mijn stiefzoon, die zit bij de scouting.’

Dan valt er een stilte in het gesprek. Ze heeft blijkbaar een veter te strak vastgebonden, ze buigt voorover en maakt hem los. Ze heeft een soort riem om haar middel met een bidon aan elke kant, gaat weer rechtop staan en maakt de ene bidon los, drinkt, veegt haar mond af.

‘Wil je een slok? Neem maar.’

Ze reikt me de fles aan, ik bedank. Ze neemt zelf nog

een slok, en weet daarna de bidon weer op zijn plek te krijgen.

‘Ik denk dat het het best is om die kant op te gaan,’ zegt ze met een uitgestoken arm naar wat het oosten moet zijn; de zon is in elk geval in ongeveer de tegenovergestelde richting bezig onder te gaan.

We steken de open plek over in de voorgestelde richting. Onze schaduwen zijn lang, de mijne wat langer dan de hare. Maar zij is breder in het midden, ook vanwege de bidons en haar trainingsjack dat aan de buitenkant klappert. Ze maakt een ritmisch klikgeluid, vast iets bij de rits. Dan struikelt ze bijna over een of ander ding in het gras, ze slaakt een hoge gil die maakt dat ik ook van schrik een schreeuw geef. Ze weet vlug haar evenwicht te hervinden, we staan even bij te komen.

‘Is dat schrikken, ha ha,’ zegt ze, voor we verder lopen.

Aan de andere kant van de open plek is het bospad breed en verhard met steenslag. Ze maakt het trainingsjack rond haar heupen los en trekt het aan, de rits wil niet. Ik gebruik de wachttijd om mijn sok te verschuiven, ik trek eraan.

Ze stoot een reeks ritmische geluiden uit: ‘Grr, grr.’ Maar dan lukt het ten slotte met het jack en we gaan weer verder.

Ze kijkt naar mijn voet en zegt: ‘Heb je blaren? Dan is het haast beter om je schoenen uit te trekken.’ Ik schud mijn hoofd, dat ontgaat haar en ze gaat verder: ‘Goed, misschien niet hier. Het is ook wel een beetje vreemd om zoiets op een bospad te strooien.’

Als er tussen de struiken en het kreupelhout iets ritselt, kunnen wij dat niet horen. De steenslag kraakt en knarst onder onze voeten. We strompelen allebei nogal, zij met haar ene arm half naar mij uitgestrekt. Ze verheft haar stem: ‘Zelfs Jens Vejmand kan nog beter bestraten dan dit. Ik heb bijna dezelfde achternaam. Kijk uit voor die daar.’

We stappen om een paar grotere stenen heen, nu pakt ze me kort bij mijn mouw, dan laat ze los en blijft even staan.

‘Hoe heet jij eigenlijk?’ vraagt ze.

‘Roar.’

‘Ro-er?’

‘Ja, met een a,’ zeg ik en ze staat een paar keer te knikken.

‘Dat is heel apart. Jè,’ zegt ze.

Dan lopen we verder.

Hoofdstuk 3

Ik loop hier niet met een vrouw met een hoofdband om, in een snel vallende duisternis, zonder enig doel. Op schoenen uit het dorpje Arden, die ik eergisteren heb gekocht. Ze lagen in een gaasmand buiten bij Sport & Parfumerie, er was alleen dat ene paar. Twee verschillende maten helaas, dat had ik in de haast niet gezien. De verkoopster kwam naar buiten met een vaatdoek, ze nam de gaasmand af. Met de schoenen in de hand liep ik achter haar aan de winkel in, ze zaten aan elkaar vast, zij knipte ze los. Er was een verhoging bij het ene winkelraam, daar zat een hondje op, het keek me lang aan en wendde zich toen af. Ik betaalde met mijn pinpas. Het duurde een hele tijd voordat de betaling was verwerkt, wij stonden te wachten. De verkoopster vouwde de vaatdoek op, hij was geel. Ik heb nog nooit eerder iemand een vaatdoek zien opvouwen. Ze vouwde hem als een tafelkleed, ze streek hem ook glad. Ik verliet de winkel met de schoenen in een plastic tas, ik wandelde door de straten. Er had ook een bakker moeten zitten. Ik stapte het stationsgebouw binnen omdat de straat ophield. Een stel jongeren met plastic flesjes keek op en rookte vervolgens verder. Op het perron vermeldde het bord veertig minuten tot de volgende trein, dat was de trein in noordelijke richting. Ik liep om het gebouw heen, het was water-

koud. De verkoopster kwam over het trottoir aanlopen met het hondje aan de lijn, nu met een honden-dekje aan. Ze liet hem snuffelen aan iets onder een bank, ondertussen stond ze haar handpalm te bestuderen. Toen ik dichterbij kwam, keek ze op en staarde me zonder speciale uitdrukking recht aan. Ik wilde haar groeten. Maar voor het zover kwam, concentreerde ze zich weer op haar handpalm.

Tegenover het station zat een makelaar. Ik bekeek het huizenaanbod in de etalage, ik las iedere afzonderlijke tekst onder de foto's met alle bedragen en financieringsopties. Ik was als laatste bij de auto, de zon had een gloeiend oranje spoor op de parkeerplaats achtergelaten.

Hoofdstuk 4

Het is heel donker tussen de sparren, geen van ons beiden zegt er iets over. Maar we hebben het tempo wat opgeschroefd, in mijn geval brengt dat een zeker ongemak met zich mee. Ik probeer de pijn van de blaar te compenseren door mijn rechterbeen wat stijf te houden en dit bij elke stap in een boogje te zwaaien, maar hou het tempo vast.

‘Je moet ze nu echt uittrekken, de grond is hier immers zacht,’ zegt ze.

Weer is er dat voortdurende geklik van haar te horen. Ik vraag me af of het haar zelf niet opvalt, verder bewegen we ons op dit stuk geruisloos voort.

‘Hoelang heb jij eigenlijk al hardgelopen?’ zegt ze.

‘Een halfuurtje wellicht.’

‘Oké. Je bedoelt hier.’

‘Ja.’

‘Maar verder?’

‘Ik heb nog nooit echt hardgelopen. Ja, ik heb wel eens hard gelopen, natuurlijk.’

‘Ja, logisch.’

Ze heeft een schel lachje, het is een soort uitademing na een heel korte eh-klank.

‘Dan is het toch redelijk goed dat je het al een halfuur volhoudt,’ zegt ze.

‘Misschien was het ook maar een kwartiertje.’